

JUNI 2023

Det norske månedsmagasinet på Costa del Sol

DET NORSKE MAGASINET

«Vi har egentlig alltid vært litt som de impulsive spanjolene, for vi tar ikke alt så høytidelig.»

- Heidi Liestøl Undheim

Harald Undheim og Heidi Liestøl Undheim

MELLOM FRUKTTRÆRNE OG MIDDELHAVET

Intervjuer • Nyheter • Utflukter • Sport • Fakta • Kultur • Profiler • Politikk • Design • Helse

MELLOM FRUKTTRÆRNE OG MIDDELHAVET

Harald Undheim og Heidi Liestøl Undheim

«Vi har egentlig alltid vært litt som de impulsive spanjolene, for vi tar ikke alt så høytidelig.»

- Heidi Liestøl Undheim

Heidi og Harald på fincaen i Yunquera. Foto © Karethe Linaae

Heidi og Harald blant frukttrærne. Foto © Karethe Linaae

De kaller seg 'farende fanter' og møttes i Fuengirola i 2001. Han var kaptein som hadde seilt på alle verdens hav. Hun var nettdesigner som hadde reist kloden rundt med ryggsekk. Nå er Harald Undheim (69) og Heidi Liestøl Undheim (54) gift, bor på en finca med over 80 frukttrær og arrangerer seilturer på Middelhavet eller overmating ombord i eksklusive Sotogrande marina. Det Norske Magasinet møtte paret i deres hjem utenfor fjellandsbyen Yunquera. Og rett før magasinet skulle på trykk, greide vi også å få til en liten seiltur for Kaptein Harald og Ma'am Heidi er et utmerket vertskap!

«Sving til høyre rett etter bensinstasjonen og følg den halvasfalterte veien 3-4 kilometer inntil dere ser et norsk og et spansk flagg» er Heidis greie veibeskrivelse. Men vi kjører og kjører på den snirklete veien og er sikker på at vi for lengst har gått glipp av stedet, da vi kommer rundt en bratt sving og ser flaggene og en nydelig utsikt over Sierra de las Nieves og helt til havs.

Familiens tre redningshunder er den første logrende velkomstkomiteen før Heidi og Harald tar imot oss som gamle kjenninger - og innen et par minutter har vi jo blitt det! Som mange som har funnet hverandre i voksen alder, har de en god tone og latteren er aldri langt unna. Det har ikke vært mange kjedelige øyeblikk i de seks årene de har bodd på Finca Itaca. Tiden har gått med til planting av frukttrær og grønnsaker, bygging av steinmur, tretrapp og diverse hus til gjester, ved og hageutstyr. De har også boret egen brønn og satt opp solpanel for å utnytte Sør-Spanias 300 soldager.

Jorden rundt

Heidi er født i Flekkfjord, vokste opp i Sør-Afrika og flyttet til Evje i Agder som 9-åring. Hun studerte data og ble systemkonsulent i bransjens gullperiode på 1990-tallet, og da det kom tilbud om jobb i Spania, lot hun seg ikke be to ganger. Sjefen hennes startet et skandinaviske senter i Fuengirola i 2001, og det var her den staute kaptein Harald kom vandrende inn og ville at den fagre dataspesialisten skulle digitalisere en skipsmanual. «Han var den første kunden min, og vi ble kjempede kompiser. Men han var forlovet i Guyana, og til slutt ba jeg ham å velge. Så valgte han meg, da.»

Harald som er oppvokst i Bømlo, dro til sjøs som femtenåring og ble der i 40 år. Han var kaptein for tankbåter over hele verden, de siste par årene med Heidi som Ma'am om bord, pluss 22 filippinere. Men en dag ble han lei av sjølivet og ansvaret. «Vi mønstret av for godt i Houston. Siden vi hadde leilighet i Calahonda, tok jeg en jobb i et shippingfirma i Hamburg som ligger mellom Spania og Norge. Vi kjøpte fincaen mens vi bodde i Tyskland og her har vi vært siden jeg pensjonerte meg i 2018.»

80 frukttrær

Harald hadde brukt årevis på å lete etter det rette stedet i Spania, men ingenting var liksom 'it' før de kom hit. «Det var kjærlighet ved første blick. Eiendomsmegleren hadde aldri opplevd en så kjapp handel, for vi flytta inn tre uker senere», gliser Heidi.

De innrømmer at Yunquera (2880 innbyggere) ikke akkurat er et kosmopolitisk senter, men

har noen fantastiske mennesker som nabobonden som lager vin og eier den lokale bodegauen el Porfin. Det sjarmende landsbylivet har sine småutfordringer. Postkontoret stenger for eksempel kl. 10.30, men paret har fått lov til å bruke stambaren som 'postboks' når de bestiller ting på nett, for visse ting fås ikke i bygda.

Har lokalbefolkningen adoptert dere som innfødte?

Heidi: De kaller oss Los Guiris de Juan Flores som er han vi kjøpte fincaen av. Men vi har egentlig alltid vært litt som de impulsive spanjolene, for vi tar ikke alt så høytidelig. Det er klart vi snakker med lokalbefolkningen, men vi går ut for en drink eller et måltid ved 4-5 tida og drar hjem når resten av folket kommer ut. Derfor er det så fint med båten. Det er vårt sosiale utløp, hvor vi møter veldig mange hyggelige mennesker.

Hva er en vanlig dag på fincaen?

Harald: På morgen tilbringer jeg et par timer oppi bushen med hundene, mens Heidi tar seg av plantene. Hvis vi ikke drar ned til båten, jobber jeg med trærne våre. Da vi kom hit, var det kun druer, mandler, kastanjer og et valnøtre. Alle de andre frukttrærne har vi planta sjøl - appelsiner, sitroner, pærer, epler, fersken, aprikoser, nektariner og avokado og mye mer, så det er litt jobb, ja ...

Heidi: Jeg gleder meg til hver morgen jeg kan våkne og se hva som har skjedd i hagen i løpet av natten, og siden vi er sammen 24 timer i døgnet, trenger jeg litt tid til å pusle rundt for meg selv.

Hvorfor Spania?

Harald: Jeg var fem år i losvesenet på Honningsvåg. Bare de som har opplevd en vinterstorm i Honningsvåg, vet hvor ille det er! En stormnatt bestemte en venn og jeg at vi skulle flytte til Spania, og vi gjorde faktisk det. Det var i desember 1999.

Heidi: Vi kunne ikke ha opprettholdt den livstilen som vi var vant til, hvis vi hadde flyttet tilbake til Norge. Og hvem vil ikke ha sol i stedet for snø og slaps?

Kaptein Harald med tankbåten i Mexico i 2006. Foto © Heidi Liestøl Undheim.

«Vi kunne ikke ha opprettholdt den livstilen som vi var vant til, hvis vi hadde flyttet til Norge. Og hvem vil ikke ha sol i stedet for snø og slaps?»

- Heidi Liestøl Undheim

Tealie donebilde © Heidi Liestøl Undheim.

Middelhavsseilere

En dag foreslo Heidi at de skulle seile til Karibien og finne seg et skur på stranden. Det eneste problemet var at de ikke hadde noen seilbåt, så da de solgte leiligheten deres i Calahonda i 2021, fikk de realisert seilbåt-drømmen.

Tealie er en Jeanneau Sun Odyssey 42.2, bygd i Frankrike i 1999. «Det er selvsagt ingen alder for en seilbåt», forklarer Harald, «men den er en av de siste båtene som ble bygd mer for hånd. Innredningen har for eksempel teak som senere ble forbudt.» I fjor høst begynte de å ta med seg gjester på kortere seilturer med de selv som skippere og samtidig ønsket de å kunne tilby 'sleepover' om bord. «Alle har jo bodd på hotell, men ikke alle har bodd i en seilbåt. Gjestene kommer til oppreid seng med håndklær og får en flaske vin som velkomst. Det blir satt veldig pris på,» forteller Heidi. På toppen av det hele har vertinnen tatt eksamen og blitt dronepilot, så hvis vinden tillater det, kan hun fly over med 'flyfilla si' og ta bilder av seilturer for folk som ønsker minner fra luften.

Hva er planene fremover?

Harald: Vi hadde ikke planlagt noe business i det hele tatt, men når man blir pensjonist, så slutter de å sende lønning, og det kommer jo som et sjokk. Samtidig er det konstante utgifter og ting som må fikses på en båt. Vi kjøpte den på norsk vis med gjensidig tillit, men det skulle vi aldri ha

gjort, for båten kom med en del overraskelser og trengte blant annet ny propell og aksel.

Heidi: Tanken er at hvis seilturene kan dekke havneavgiften og andre utlegg, så er vi happy. Samtidig er det morsomt å kunne ha med seg folk og gi dem nye og uforglemmelige opplevelser.

Hvordan hører folk om dere?

Heidi: Vi har annonser på Finn og Facebook. Jeg så for eksempel at Facebook-gruppa Damene på Solkysten la ut poster om kafebesøk og gåturer, så jeg foreslo en seiltur og slik fikk vi våre første gjester.

Hvorfor ankrer dere i Sotogrande?

Heidi: Først av alt grunnet prisen for den er halvparten av hva det koster i for eksempel Fuengirola og Benalmádena, og så er det ingen venteliste. I tillegg er Sotogrande et privilegert sted. Vi anbefaler våre gjester å komme en time eller to før for å utforske den flotte og fargerike marinaen.

Hvor liker gjestene deres å seile?

Heidi: Det er ikke like spennende å seile ut fra andre marinaer på Solkysten. Fra Sotogrande passerer vi forbi Messis nye hotell. Rett utenfor havna ser man Gibraltarklippen, og på fine dager ser man Afrika som er imponerende. Den mest populære turen går til Europa Point som tar 5-6 timer tur/retur. Vi serverer velkomstdrink og en

all-inclusive buffet under turen eller på havnen hvis det blåser for mye. På 17. mai hadde vi med to par som feiret dagen om bord med reker, jordbær, cava og hjemmelaget eplekake. Det er mulig vi gjør noe lignende for Sankt Hans eller Olsok. Vi arrangerer også kortere dagsturer til La Duquesa hvor gjestene kan spise lunsj i marinaen eller kose seg på stranda før vi seiler tilbake.

Harald: Her om dagen stilnet vinden av akkurat da vi kom til Europa Point som var perfekt for lunsj, og så snart vi ble ferdige, kom vinden igjen. Da vi seilte tilbake, kom også del-finene. Havet kokte! Gjestene må ha trodd vi hadde arrangert det, men vi ser ofte delfiner i Middelhavet.

Hva med lengre seilturer?

Harald: Ceuta i Nord-Afrika er det lengste vi drar med gjester nå på grunn av hundene. De kan være alene én natt, så vi seiler dit, gjestene opplever en aftan i Afrika og overnatter ombord, og så seiler vi tilbake.

Heidi: Når vi seiler alene, for eksempel til Mallorca eller Kanariøyene, står Harald alltid ved rattet. Han er en veldig pålitelig kaptein, så han sover på dekk med sovepose og ullpledd. Jeg sitter oppe så mye jeg kan, serverer mat og er litt tjener.

Er det vanskelig å navigere med strømmene og all båttrafikken i Gibraltarstredet?

Heidi: Over to the captain ...

Harald og Heidi. Foto © Karethe Linaae.

Heidi i Sotogrande havn. Foto © Karethe Linaae.

Mot Gibraltar. Foto © Heidi Liestøl Undheim.

Harald: Både med vestavind og østavind blir det strømsjø for vinden går imot strømmen og kaver opp sjøen. Men alle stedene er merket i sjøkartet slik at man kan unngå dem. Man må følge separasjonssystemet ved Gibraltar med en retning ut og en annen retning inn, mens hvis man seiler i innshore-sonen som er flittig brukt, kan man seile i begge retninger. Ellers har selv tankbåter vikeplikt for båter under seil. Jeg ser uerfarne folk i seilbåter som viker, men jeg viker ikke en tomme. Kapteinene skal vite hva de holder på med og alltid følge Sjøveisreglene.

Fra tankbåt til seilbåt, er ikke det en litt radikal forskjell?

Harald: Jo, det er livsfarlig! (Han ler) Etter å ha vært så mye på havet, får man jo en viss

forståelse av hvordan det fungerer. Jeg har hatt seilbåter før og 40 år på sjøen, for man bør ikke ta på seg noe sånt uten erfaring.

Heidi: Vi ble veldig godt kjent med båten da vi seilte hjem fra Kanariøyene i fjor vinter og endte opp i en skikkelig storm utenfor Marokko. Vi klarte ikke å styre grunnet vind og bølger, så vi drev i ti timer med drivanker. Jeg forbannet båten før for det var alltid noe som måtte fikses, men etter den turen synes jeg hun er fantastisk! Jeg føler meg alltid trygg på henne etter at hun fikk oss gjennom den stormen!

Seilturene deres ender gjerne med at de blir sakte gjennom kanalen i Sotogrande, en marina som absolutt bør sees fra vannet. Hvis man i tillegg kan tilbringe natten i båten, gjør det

Kaptein Harald bak rattet i frisk bris. Foto © Heidi Liestøl Undheim.

opplevelsen komplett. Tealie føles absolutt som hun kan ta en storm eller to. Men det er ikke bare båten som er trygg. Kapteinen og førstematrosen jobber sømløst sammen. Ofte bare med en håndbevegelse kommuniserer de hvilke av de mangefargede tauene som skal trekkes i for å justere seil eller hva som skal gjøres for å 'lukeparkere' båten uten så mye som et kny.

Jeg spør vertskapet om de blir i Spania, og begge sier at de synes de har funnet paradiset – både på Finca Itaca og ombord på Tealie, «Men hvis det blir for mye en dag, så seiler vi bare til Karibien der et lite skur venter på oss ...»

For mer informasjon, sjekk: www.zoneazul.com